

DE TWEEDE BRIEF AAN
DE THESSALONICENZEN

F.W. Grant

DE TWEEDE
BRIEF AAN DE
THESSALONICENZEN

De numerieke structuur van de Schrift

De tweede brief aan de Thessalonicenzen

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

De omvang en indeling van de tweede Thessalonicenzen brief.	8
De indeling van de brief	9
Deel 1 - Te midden van vervolging, de grond van vrede voor de heiligen in de gerechtigheid van God.	11
1.1 De groet	13
1.2 Groei door verdrukking	13
1.3 Gods rechtvaardig oordeel	16
Deel 2 - De goddeloze en de bevrijding.	20
2.1. De komst van de Heer en de dag van de Heer	21
2.2 De openbaring van de antichrist	27
2.3 De verborgenheid van de wetteloosheid	34
2.4 Kracht, tekenen en wonderen van de leugen	38
2.5 Oordeel van degenen niet de waarheid niet geloofden	40
Deel 3 - Afscheiding tot God de manifestatie van de heilige	42
3.1 Oproep om vast te staan	43
3.2 Oproep tot gebed voor hem	44
3.3 Oproep tot het terechtwijzen van hen die ongeregeld wandelen	44

De omvang en indeling van de tweede Thessalonicenzen brief

De tweede brief aan de Tessalonicenzen is zoals alle tweede brieven een aanvulling op de eerste. Zoals de christelijke hoop, de komst van de Heer, de eerste brief doordringt en kenmerkt, zo kan men zeggen dat het geduld van de hoop de tweede brief kenmerkt. De komst van de Heer is nog steeds prominent aanwezig; maar het is meer de komst naar de wereld (Zijn verschijning of manifestatie) dan voor de verwijdering van Zijn volk daaruit, die, hoewel op een belangrijke plaats, slechts eenmaal wordt genoemd (2 Thess. 2:1). De verschijning van Christus is datgene wat volledig een einde maakt aan *'de dag van de mens'* op aarde, de tijd van de wil van de mens zonder duidelijke tussenkomst van God. De openbaring van Christus zal ook de openbaring aan de wereld zijn, genomen zoals het zal zijn, in openlijke trotsering van God en van Zijn Zoon. En om het ware karakter ervan naar buiten te laten komen, zal de terughoudendheid die ongezien op haar rust, en die de dingen in de tussentijd draaglijk maakt, worden weggenomen. De vorst van deze wereld zal vervolgens de standaard van rebellie ontvouwen onder het gejuich van de naties. Wanneer dan alle neutraliteit ten einde is, zal het overblijfsel van Christus' volgelingen opnieuw, en meer dan ooit, als schapen onder

de wolven zijn, totdat de Herder met een ijzeren staf *'de naties regeert'* (Opb. 19:15).

Dit is de tijd van de Antichrist en *'de leugen'*, de tijd van vergelding op hen aan wie God, omdat zij geen liefde voor de waarheid hebben, sterke waanvoorstellingen zal zenden; krachten, tekenen en leugenachtige wonderen die blijkbaar dezelfde getuigenis geven aan de satanische leugen als ooit aan de waarheid zelf werd gegeven. En zo zullen de mensen worden verzameld tegen Jehovah en tegen zijn Christus (Ps. 2), totdat de adem van de Heer zijn vijanden neerslaat.

Dit is dan het centrale thema van de brief die nu voor ons ligt. Een zeer plechtig onderwerp voor ons, die nu al, en niet ver weg, het opkomen van deze noodlottige stormwolken kunnen waarnemen. De praktische lessen voor ons zijn ook zeer belangrijk. Alle profetie over de toekomst is dus een aanwezig licht in de donkere plaatsen, om de voeten van de pelgrims te leiden op het pad van God. Laten we er dus acht op slaan.

De indeling van de brief

De indeling van de brief is drieledig, hoewel niet geheel in overeenstemming met de drie hoofdstukken van onze gewone Bijbels.

1. Te midden van vervolging, de grond van vrede voor de heiligen in de gerechtigheid van God (2 Thess. 1);
2. De goddeloze en de bevrijding (2 Thess. 2:1-12);

3. Afscheiding tot God de openbaring van de heilige (2 Thess. 2:13 - 3:18).

Deel 1 - Te midden van vervolging, de grond van vrede voor de heiligen in de gerechtigheid van God

2 Thessalonicenzen 1

De huidige tijd wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van de Heilige Geest in de Gemeente. Dit wordt duidelijk gemaakt door de slotrede van de Heer voor Zijn dood, zoals Johannes ze ons heeft gegeven, en het begin van de Handelingen. Maar de aanwezigheid van de Geest overtuigt de wereld van zonde, omdat zij niet in Hem geloofd hebben (Joh. 16:9): *‘Zij hebben zowel Mij als Mijn Vader gezien en gehaat’*, is Zijn eigen verklaring (Joh. 15:24). Aan de andere kant zegt Hij over de Geest zelf, die gezonden is om Degene te vertegenwoordigen die zij verdreven hebben, opnieuw: *‘Die de wereld niet kan ontvangen, omdat zij Hem niet aanschouwd en Hem niet kent’* (Joh. 14:17).

Zo is de Geest niet alleen de Getuige van de verworpen Christus, maar ook Zelf verworpen. Deze dubbele verwerping is om tegengestelde redenen: want ontrouw is uit het hart, en dus volstaan alle argumenten daarvoor. Maar zo is het duidelijk dat het vanaf het begin een uitgemaakte zaak was dat de wereld niet door het christendom

bekeerd zou worden, zoals nog steeds de droom is. Maar het zal voor de christen altijd een plaats van verwerping zijn, zoals het was voor zijn Meester, een plaats van duisternis, zoals door de afwezigheid van de Zon. Zo behandelt de Schrift het altijd. God roept er nu een volk uit voor Zijn Naam, en dat is alles wat we moeten verwachten totdat Christus terugkomt en de dag brengt.

Het is duidelijk dat de tegenstand van de wereld niet altijd in dezelfde mate of op dezelfde manier wordt gevoeld. Aan de ene kant kan de voorzienigheid van God de openlijke aanval van de vijand afwenden. Aan de andere kant heeft de vijand door grote ervaring ondervonden dat, aldus het spreekwoord, 'het bloed van de martelaren het zaad van de Gemeente is'; en dat het lokmiddel in het algemeen meer succes heeft dan de openlijke aanval. Toch zal hij aanvallen, in vermomming; en hij heeft geleerd om in de naam van Christus, en in ijver voor Hem, zijn volgelingen te doden. Er is ook een tijd aangebroken waarin hij zichzelf ervan zal overtuigen dat de regel niet langer geldt; of, beter gezegd, hij zal, bewogen door onbedwingbare woede in de wetenschap dat hij slechts een korte tijd heeft, opnieuw en meer uitdagend dan ooit oorlog voeren tegen God en het Lam. Maar dit zal de tijd zijn van zijn volledige omverwerping in die dag van de Heer, waarvan de apostel de Thessaloniërs hier verzekert dat hij nog niet gekomen is, en waarvan hij ons in deze brief het karakter onthult.

In de tussentijd is de wereld niettemin voortdurend in verzet tegen het geloofsleven; en in welke vorm dan ook, *'allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden'* (2 Tim. 3:12). De Thessaloniërs leden duidelijk voor Christus; en toch zou de

vijand hen ervan overtuigen, en wel door middel van belijdende christenen zelf. Dat juist dit lijden aantoonde dat zij zich bevonden in die tijden van goddelijk oordeel over de aarde, welke als rechtvaardige vergelding voor de ongerechtigheid, niet over de heiligen kon gaan, maar over hun tegenstanders. Daarom mochten zij vrede hebben en zich verheugen in het feit dat zij getuigen waren van hun Heer, in een lijden dat slechts aantoonde dat zij het Koninkrijk van God, waarvoor zij leden, waardig waren.

1.1 De groet

De apostel, die Silas en Timotheüs als voorheen met hem verbindt, begroet hen op dezelfde wijze als in de vorige brief. Als kinderen van de Vader, en met Christus als hun Heer, wenst en begroet hij hen met genade en vrede van de Vader en de Heer. Hun lijden veranderde hier niets aan, het bracht alleen een onuitsprekelijke troost voor de nood waarin zij verkeerden.

1.2 Groei door verdrukking

De apostel getuigt dan van zijn dankbaarheid voor de toename van hun geloof en liefde. Het geloof groeide in hen buitengewoon, de liefde overvloedig (vs. 3). Hoe goed is het wanneer wij niet hoeven terug te kijken naar de gelukkiger tijden van een eerste liefde, maar het zicht helderder wordt met de dagen die voorbijgaan, onder de stralen van een onveranderlijke zon die steeds opgaat in een

voortreffelijker heerlijkheid! *‘Van heerlijkheid tot heerlijkheid’* (2 Kor. 3:18): dat is de apostolische samenvatting van vooruitgang, het hart reageert op het licht dat er meer en meer in schijnt en het verblijdt. *‘Want de God die heeft gezegd: Uit de duisternis zal licht schijnen, Die heeft geschieden in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus’* (2 Kor. 4:6). Dit is geen tijdelijke of gedeeltelijke of onderbroken vertoning, zoals Paulus erover spreekt: *‘Wij allen ... worden veranderd’*, zegt hij. Het is niet voor enkele speciaal begunstigen en verhevenen dat hij zulke dingen verklaart. Hij weigert toe te staan dat er door Gods wil onder de christenen mensen zijn die geen deel hebben aan zo’n grote zegen als het begin in zijn ziel van een eeuwige dag. Hij staat als het ware geen achteruitgang toe, of afwisseling van licht en duisternis, of zelfs cyclische veranderingen van deze aard. De typische christen is hij die door gaat van heerlijkheid naar heerlijkheid. Als er duisternis bij hem is, of iets anders dan een gestage vooruitgang, dan is dat de abnormale toestand die moet worden verantwoord. Want de weg van de rechtvaardigen is als het stralende licht, dat meer en meer schijnt tot de volmaakte dag. Maar God zij dank weigert de Schrift in haar beschrijving van de christen het abnormale met het normale te vermengen; en zo de abnormale toestand als het ware tot een vanzelfsprekendheid te maken.

De Thessalonicenzen maakten duidelijk vooruitgang en de beproevingen die zij doormaakten stonden dit niet in de weg. Ze hebben eerder hun vooruitgang bevorderd (vs. 4). Want als de apostel ons in de tweede brief aan Korinthe heeft laten zien hoe *‘deze schat’* van het licht in een aarden vat zit, gaat hij onmiddellijk verder met spreken over beproevingen en vervolgingen, en het in het lichaam

dragen van het sterven van Jezus. Dit is zodat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt (2 Kor. 4:7, 10). Er is inderdaad niets dat de ziel meer helpt dan zo openlijk en volledig geïdentificeerd te worden met Hem die de wereld gekruisigd heeft. Dit kan nog steeds Zijn kruis voor ons verordenen en ons werpen op de macht van Zijn arm en de zoete vertroosting van Zijn medeleven. Hij die zelf veracht en verworpen werd door de mensen, een man van smarten en bekend met verdriet”.

Dit was het geval met de Thessalonicenzen: alle mensen wisten van hen dat zij ‘*een andere koning*’ hadden dan de man die de Romeinse wereld aanbad: ‘*Eén, Jezus*’. Eén wiens heerschappij absoluut was dan die van Caesar, en die reikte waar die van Caesar niet kon. Tot in de diepste kromten van het hart, waarin Hij een genot gaf, voor hen die het niet kenden, bijna ongelooflijk. Het kan waanzin zijn, maar de greep die het had op Zijn volgelingen was onmiskenbaar; een volk wiens embleem een kruis was, en voor wie ‘*gekruisigd met Jezus*’ een voldoende antwoord was op de suggestie van elk tegengesteld belang.

Zo leden zij; niet met lof, maar met verwijten en beschimpingen; maar er was geen steek die de geest verhardde of ontvlamde. Zij verheugden zich erover dat zij waardig werden geacht te lijden voor Zijn Naam, en vonden in dit alles een gemeenschap met elkaar die voortkwam uit die eerste gemeenschap die de knop was die alle andere omsloot. De apostel verzekert hen dat hun lijden voor de Koning slechts een duidelijk teken was, in het geduld en geloof dat hen aldoor ondersteunde, van het rechtvaardig oordeel van God, dat hen waardig achtte het Koninkrijk van God te bereiken, waarvoor ook zij leden(vs. 5). In Filippenzen 1:28 betoogt hij op dezelfde

manier dat de onbevreesdheid van de discipelen ten opzichte van hun tegenstanders een duidelijk teken was van de ondergang van de laatsten, en van hun eigen uiteindelijke verlossing.

Hij die reeds zo onderweg met hen was, zou aan het einde van de weg in een overeenkomstige houding worden aangetroffen, zowel tegenover vrienden als vijanden, die Zijn rechtvaardig oordeel, zoals de apostel het hier uitdrukt, onmogelijk in verwarring kunnen brengen. Hij bedoelt of zegt niet, het zou inderdaad uitgesloten zijn voor iemand als Paulus om te zeggen, dat lijden, meer dan werken enige aanspraak zou kunnen geven op aanvaarding van de kant van de rechtvaardige God. Het was genade (zoals hij opnieuw tot de Filippenzen zegt,) die hen zelfs om Christus' wil volhardend maakte. Maar de genade had een rechtvaardige titel om hen waardig te rekenen; en wat zij in hen teweeg had gebracht, was ook rechtvaardig om te erkennen. Voor het Koninkrijk van God waren zij al aan het lijden, zich daarmee vereenzelvigend en ook geïdentificeerd; en het resultaat zou aantonen dat het geen bedrog was.

1.3 Gods rechtvaardig oordeel

Paulus gaat over tot de uiteindelijke vergelding op die dag waarin Gods rechtvaardig oordeel ten volle zal worden getoond. Hij stelt op de sterkste manier, dat voor hen aan wie God Zichzelf al had getoond, in de steun die Hij hen had gegeven door al hun verdrukkingen door de handen van mensen, er zeker geen vraag kon zijn over de toekomst. Er is geen verandering in de Onveranderlijke;

en bij Hem, wiens gerechtigheid zich in het verleden zo jegens hen had geopenbaard, kon er geen verzuim zijn om ooit onderscheid te maken tussen vrienden en vijanden. Het zou nog steeds rechtvaardig zijn om in de dag van de vergelding leed te vergelden aan hen die hen leed hadden aangedaan; terwijl er voor Zijn lijdenden rust zou zijn bij de openbaring van de Heer Jezus uit de hemel met de engelen van Zijn macht, de boodschappers die Zijn wil uitvoeren op de goddelozen en op hen die ongehoorzaam zijn aan het evangelie van Zijn genade (vs. 6 en 7).

Of er hier twee klassen zijn, of één in twee aspecten, is veel betwist. Als mensen zijn inbegrepen in het oordeel waarover gesproken wordt, dan is het duidelijk dat niet aan allen het evangelie is verkondigd. Het oordeel van de doden, zoals het boek Openbaring het weergeeft, is zeker niet bedoeld; maar alleen dat van de levenden wanneer de Heer verschijnt. Of dit ook een strikt universeel oordeel is, kan worden betwijfeld; en de vraag kan hier niet worden beantwoord zonder een lange uitweiding. Toch hoeft het niet zo te zijn dat de apostel alles heeft willen inbrengen in een verklaring die duidelijk bedoeld is als troost voor de vervolgte Thessalonicenzen. Hun vervolgers hadden zeker dit dubbele karakter: zij kenden God niet en gehoorzaamden het evangelie van onze Heer Jezus Christus niet (vs. 8).

De apostel zegt over sommigen van de discipelen te Korinthe, dat zij geen kennis van God hadden (1 Kor. 15:34); en toen de Zoon van God in de wereld was, voor de ogen van de mensen, en gepredikt in hun oren, *'kende de wereld Hem niet'* (Joh. 1:10). Het was een onwetendheid met kans op kennis; hoewel dit in feite de toestand van alle heidenen is. God kon Zich niet verbergen voor mensen

die Hem zochten, en alle onwetendheid is, in haar wezen, eerder van het hart dan van het verstand. De mens bewijst het door het licht te verwerpen wanneer het komt. Gods wraak, zoals de tekst voor ons verklaart, kon niet vallen op louter hulpeloze baby's: dat zou onmogelijk zijn naar Zijn aard. Maar hier is het duidelijk hun onwetendheid die hen schuldig maakt, niet zoiets als hun toestand verzachten.

Maar het evangelie! de heerlijke blijde boodschap van God, zo goddelijk geschikt voor alle nood van de mens, en met zijn openbaring van de onvergelykbare God van onze Heer Jezus Christus, bekend gemaakt in de diepten van zijn natuur door de liefdesgift van zijn Zoon. Wat moet het gevolg zijn, beantwoordend aan de openbaring van de diepten van het eigen hart van de mens daarin, van zijn ongehoorzaamheid aan het evangelie? Mensen, zegt de apostel, die het oordeel van het eeuwige verderf zullen ondergaan van de tegenwoordigheid van de Heer en van de heerlijkheid van Zijn macht. Het is geen materialistische vernietiging die hierin wordt verklaard of geïmpliceerd. Verbannen uit de tegenwoordigheid van die heerlijkheid die hij de rug heeft toegekeerd en veracht, zich verhardend in een definitieve, vreselijke onbekwaamheid daarvoor. Wat is dat anders dan de 'dood' van iemand die in het begin naar het beeld van God is gemaakt, en voor de gemeenschap met Hem?

Juist daar tegenover schitteren de heiligen in heerlijkheid; hun erfenis voor altijd. Het is de tijd waarover wij in Romeinen horen als '*de openbaring van de zonen van God*' (Rom. 8:20). Zo geschapen, maar verlost en onmetelijk verheven door de nieuwe schepping, worden zij nu gezien als de vrucht van Christus' werk, hun heerlijkheid is zijn

heerlijkheid: Hij is in hen verheerlijkt en verwonderd in allen die geloofd hebben. Deze arme vervolgte volgelingen van Christus, die nu het geloof zo hard nodig hebben te midden van de beproevingen die hen omringen, zullen dan het wonder zijn van de bewoners van de aarde, en de mensen doen verwonderen over de genade die hun is geschonken(vs. 10).

De apostel sluit af met een gebed dat zij in de huidige tijd een karakter mogen vertonen dat zal beantwoorden aan een dergelijke roeping als hier wordt getoond. Hij bidt dat God hen dit waardig moge achten, dat wil zeggen, dat Hij op de dag van de afrekening mag bevinden dat zij hebben gewandeld naar hun roeping. Dat God in hen alles heeft mogen volbrengen wat Hij op zijn hart had om te doen; wat het geloof inderdaad zou volbrengen, als Zijn werktuig, maar met een kracht daarom meer dan menselijk. Zo zou de naam van Christus reeds in hen worden verheerlijkt; en ook zij in Hem, voor wie het de hoogste heerlijkheid was te leven, te lijden en te sterven. Het was de genade van God en van de Heer Jezus die hun geschonken werd.

Deel 2 - De goddeloze en de bevrijding.

2 Thessalonicenzen 2:1 12

De apostel gaat nu over tot het voorleggen aan de Thessalonicenzen van het karakter van die ‘*dag van de Heer*’, waarvan men hen had willen overtuigen dat die al gekomen was; om hen te laten zien wat die zou inleiden, en dat er een tegenwoordige belemmering was; hoewel de verborgenheid van de wetteloosheid inderdaad al werkzaam was, die het oordeel daarover zou inleiden, waarin de dag van de mens zou eindigen.

Hij toont de afvalligheid die van het christendom zou zijn, en de opkomst van de Antichrist, de grote afvallige; in wie Satan zou werken in het vertoon van wonderbaarlijke krachten, zoals die eens de waarheid aankondigden, maar die nu als ‘*wonderen van de leugen*’ (vs 9) zouden worden toegestaan om hen te strikken die, nadat hun de waarheid was voorgesteld, er niet de liefde toe hadden, maar datgene verwierpen wat hun redding zou zijn geweest. In deze laatste antichrist zouden de joodse en christelijke vormen van ongeloof samenkomen; zij zouden zich verheffen tot een hoogte van arrogantie en tarding van de levende God, die het openlijke oordeel van God zou doen neerdalen in de dood van de godslasteraar, die de Heer zal doden met de adem van zijn mond, en tot zinken brengen door de manifestatie van zijn aanwezigheid. Met hem zullen zijn misleide

volgelingen hun oordeel ontvangen, en de aarde zal bevrijd worden van de drukkende macht van het kwaad.

2.1. De komst van de Heer en de dag van de Heer

De apostel smeekt hen niet geschokt of verontrust te zijn door een verklaring, hoe authentiek die ook mag lijken, en ook al zou die van hemzelf afkomstig zijn, dat de dag van de Heer al is gekomen. Wanneer zij hun visie op de komst van de Heer grotendeels, en noodzakelijkerwijs, aan het Oude Testament ontlenen, lijkt de dag van de Heer vooraf te gaan aan datgene wat zij voortdurend hadden leren verwachten als de komst van de Heer. Het Nieuwe Testament maakt onderscheid tussen twee fasen hiervan:

- Zijn komst om Zijn volk tot Zich te nemen, zoals de eerste brief het voorstelt, de doden opgewekt en de levenden veranderd, en beiden tezamen opgenomen om Hem in de lucht te ontmoeten (1 Thess. 4:15-17).
- Zijn verschijning (aan de wereld) *‘dan zullen ook wij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid’* (Kol. 3:4).

Zijn nederdaling in de lucht en onze samenkomst tot Hem zijn dus niet hetzelfde als, maar een voorbereiding op Zijn verschijning en onze verschijning met Hem. Dit impliceert inderdaad geen noemenswaardig interval tussen beide, maar het laat er ruimte voor. We hebben elders gezien dat er zo’n interval is, dat ten minste de hele laatste week van Daniëls zeventig jaren omvat (Dan. 9:27); de

‘*voleinding van de eeuw*’ van de profetie van de Heer op de Olijfberg (Matt. 24); en waarvan daar is aangetoond dat het het afgesneden einde van het Joodse tijdperk is, en niet een christelijk. Het christendom is dan van de aarde verdwenen, met het vertrek van de christenen om bij hun Heer te zijn, en Israël staat nu weer op de voorgrond, en de gedachten van de Heer zijn weer op haar gericht. Zo zien we in deze profetie dat Hij opnieuw de Joodse heiligen erkent als Zijn discipelen, in verbinding met de tempel als vanouds, en een herleeftedienst daar.

Dit heeft, zoals we zullen zien, een belangrijk verband met het voorliggende hoofdstuk. Het verklaart ook het karakter, zo algemeen verkeerd begrepen, van een groot deel van het boek Openbaring, waarin, na de toespraken tot de zeven gemeenten, een noodzakelijkerwijs verholde profetie van de geschiedenis van de Gemeente tot de komst van de Heer, de apostel in de Geest wordt opgenomen in de hemel, zoals wij in feite zullen zijn, en daar de verlostent ziet verheerlijkt en getroond rond de troon van God. Het boek van de goddelijke raadsbesluiten wordt dan in de handen gelegd van Iemand die, hoewel gezien als een geslacht Lam, nu verklaard wordt de Leeuw van de stam van Juda te zijn, dat wil zeggen de Koning van de Joden. Wanneer nu het toneel terugkeert naar de aarde, vinden we dan ook niet meer de Gemeente, maar Israël en de heidenen opnieuw onderscheiden (Openb. 7), en in de tempel van God de ark van Zijn verbond (Openb. 11:19). Bij en door staat het Lam zelf op de berg Sion, en met Hem het verzegelde overblijfsel van de stammen van Israël, eerder gezien (Openb. 14:1).

Dit alles is in zijn ware betekenis verborgen gehouden voor de massa van de christenen, door de algemene verwarring tussen Israël en de Gemeente, en de veronderstelling dat de laatste erfgenaam is van alle beloften van Israël. Het wordt zelfs 'judaïserend' genoemd om passages als deze in hun duidelijke betekenis te nemen. Zij die dat doen, worden ervan beschuldigd de Gemeente te beroven van haar gerechtvaardigde rechten, en de Schrift grotendeels te beroven van haar huidige belang voor ons. In feite is het precies het tegenovergestelde; maar dit is niet de plaats om zulke zaken te bespreken, die volledig onderzocht moeten worden in het boek Openbaring zelf, waarvan we weinig kunnen weten als ze onbekend zijn.

Het interval waarover wij spraken, is bovendien een periode van het grootste belang in de geschiedenis van de wereld, als de periode van haar toegestane ontwikkeling los van de terughoudendheid waaronder zij van God is geweest; en waarin derhalve haar karakter ten volle tot uiting komt. Zolang dit niet is gebeurd, kan het laatste oordeel niet plaatsvinden. Dit karakter van de dag van de openbaring moet het wel van het grootste belang maken voor ieder die in de huidige tijd bij God wil zijn. Zoals wij nu Paulus zullen zien zeggen: *'De verborgenheid van de wetteloosheid werkt al'* (vs. 7). Overal om ons heen is dus iets gaande wat in de nabije toekomst volledig aan iedereen zal worden onthuld, maar dat God nu al aan Zijn volk wil openbaren, opdat zij van elke medeplichtigheid daaraan worden bevrijd en in gemeenschap met Hemzelf blijven. Als dit waar was in de dagen van de apostelen, hoeveel meer moet dan de betekenis ervan zijn voor dagen waarin het kwaad al zo lang werkzaam is.

We hoeven niet te vergeten dat er een huidige belemmering is; die we bovendien kunnen traceren, zoals het zeer leerzaam is om te traceren, in de bladzijden van de geschiedenis. Wat zou het voor ons zijn, om op deze manier de ware geschiedenis van de wereld te leren kennen als het toneel van een oorlog tussen goed en kwaad, waar we ons nog steeds middenin bevinden. Wanneer nu de crisis nadert, zoals het zeker is, de krachten zich verzamelen voor het laatste, beslissende conflict. Wat zal profetie voor ons worden als we haar lezen met zo'n toepassing, als het levende woord van onze glorieuze Kapitein van de verlossing, de onfeilbare leiding van Hem die het einde ziet vanaf het begin, en wiens hart aan ons verpand is in Zijn kruis van schande.

Wij zijn nu bereid om de kracht van de oproep van de apostel '*met de komst van onze Heer Jezus Christus en onze bijeenvergadering tot Hem*' (vs. 1) te begrijpen, en ons niet te laten verontrusten door enige bewering, hoe luid of vol vertrouwen ook gedaan, dat de dag van de Heer al gekomen is. Het zou, wat de taal betreft, even juist zijn om te zeggen '*namens*' als '*door*'. In beide gevallen ziet men de ernstige bezorgdheid van de apostel, en hij hoopt en verwacht antwoord van degenen tot wie hij zich richt, dat de komst van de Heer vrij zal zijn van vervormingen die de juiste uitwerking ervan op de ziel zouden belemmeren. De gedachte dat de dag van de Heer eraan vooraf zou gaan, zou op verschillende manieren een echte vervorming en afleiding van het hart zijn van de eenvoudige verwachting van de Heer uit de hemel. De dag van de Heer behoort tot de Joodse profetie en tijden, niet tot de christelijke. Het zou leiden tot een jacht naar data en de berekening van tijden, die voor velen in verschillende perioden zo'n vruchtbare oorzaak van teleurstelling zijn geweest. De Heer had na Zijn opstanding tot Zijn apostelen gezegd, dat het niet

aan hen was om tijden en gelegenheden te weten, die de Vader in Zijn eigen macht heeft gesteld (Hand. 1:7). Wat aan de 'wijzen' in Israël zal worden onthuld in de tijd van hun nood (Dan. 12:9-11) was uitdrukkelijk verborgen voor de leiders in de nieuwe bedeling. En zo heeft de apostel de Thessaloniërs al gezegd dat hij over de tijden en gelegenheden niet aan hen behoefde te schrijven (1 Thess. 5:1).

De bijeenvergadering van christenen tot hun Heer is het natuurlijke en noodzakelijke einde van het christendom, van wat de christelijke bedeling wordt genoemd. Het 'einde van het tijdperk' dat volgt is, zoals al gezegd, het einde van een ander tijdperk: joods, en niet christelijk. De discipelen staan weer in verbinding met de Joodse tempel en de eredienst, maar zijn eigendom van de Heer. Dit betekent dat, volgens de profetie van Micha (Mi. 5:3), '*de rest (overblijfsel) van zijn broeders*' wordt teruggegeven aan de kinderen van Israël. Er is geen versmelting, zoals sommigen willen, van zo verschillende tijden. Het is wanneer duisternis de aarde bedekt, en grove duisternis de volken, dat de Heer over Israël opstaat (Jes. 60:2); en dit kan alleen zijn wanneer Hij de heiligen van het heden tot Zich zal hebben verzameld. En zo belooft Hij de Filadelfische overwinnaars dat Hij hen zal bewaren voor de ure van de beproeving die over de gehele wereld zal komen, om hen die op de aarde wonen te beproeven. Onmiddellijk volgt Hij dit met: '*Ik kom spoedig*' (Openb. 3:10-11); en wat anders kan de Zijnen verlossen van het '*uur*' van een wereldomvattende beproeving, dan Zijn eigen komst om hen tot Zich te verzamelen?

Niets dan moeilijkheden is verbonden met deze gedachte dat de dag van de Heer al aangebroken is. Het is niet de opwindende hoop die de apostel wil onderdrukken, maar de depressie die het gevolg

is van de vrees voor datgene waarvoor zij bewaard zullen worden, zoals de Heer in Zijn woord aan de Filadelfische heiligen belooft. Het uur van verzoeking is niet iets, zoals sommigen zich voorstellen, om door te willen gaan tot eer van Christus en als getuigenis voor Hem. Het is een tijd van oordeel over ongerechtigheid, hoewel het waar is dat de barmhartigheid van God het ook een tijd van nieuwe geboorte maakt voor Israël, en ook voor velen onder de heidenen. Maar *'Het zal een benauwde tijd zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op die tijd'* (Dan. 12:1); en de Heer herhaalt nadrukkelijk dat *'er een grote verdrukking zal zijn zoals er niet geweest is van het begin van de wereld af tot nu toe en er ook geenzins meer zal komen'* (Matt. 24:21). De Thessalonicenzen lopen het gevaar *'geschokt te worden in hun denken'*, of, letterlijker, *'in hun verstand'* door de valse aankondiging; waarvan de apostel hen smeekt om er geen acht te slaan. Ten behoeve van de zo kostbare waarheden rondom de komst van de Heer en de bijeenvergadering van de Zijnen tot Hem.

Zelfs zo vroeg in de geschiedenis van de Gemeente zien we bovendien dat de vijand aan het werk was, en dat op plaatsen waar we hem nauwelijks hadden verwacht. Zo worden de heiligen gewaarschuwd dat deze leugen kan worden geuit door personen die zeggen dat ze spreken onder leiding van de Geest van God, of als een verslag van een of andere mondelinge verklaring van de apostel, of zelfs door een in zijn naam vervalste brief (vs. 2). De verscheidenheid aan methoden waartegen gewaarschuwd wordt, laat in ieder geval zien hoe ver hij geloofde dat misleiding mogelijk was; en waarschijnlijk uit kennis van wat elders was gedaan. In ieder geval kende hij heel goed de stoutmoedigheid en de sluwheid van de grote tegenstander van Christus en zijn volk, en de zwakheid en dwaasheid van de christenen,

die zich zo gemakkelijk laten vangen door een aannemelijkheid, of afschrikken door een aanname van geestelijke macht. Is dat niet nog steeds zo? En kunnen we verwachten dat het nu anders is dan wat we vinden in de allereerste brieven van Paulus, toen hij, en zulken als hij, nog leefden om de dwaling het hoofd te bieden?

2.2 De openbaring van de antichrist

Maar nu laat hij hun zien hoe de dag van de Heer in feite zou worden ingeluid, en hoe groot het kwaad zou zijn dat de oordelen zou vereisen die het kenmerken: een kwaad dat inderdaad al aan het werk was, maar waarvan de terughoudendheid van God de volledige ontwikkeling nog belemmerde. Vóór de openbaring van Christus moet de openbaring van de Antichrist plaatsvinden, de *'wetteloze'*, die dan door de adem van Zijn mond zal worden verteerd en door de openbaring van zijn aanwezigheid teniet zal worden gedaan.

Deze mens van de zonde zou bovendien het resultaat zijn van een afvalligheid uit de gelederen van de belijdende christenen zelf, en het verraad van een Judas (*'de zoon van het verderf'*, Joh. 17:12) verenigen met het Joodse ongeloof. Maar hij zal dit nog overtreffen in een godslasterlijke verheffing van zichzelf in de tempel zelf, daarmee zelfs Israëls Allerhoogste uitdagend op de plaats die Hij opeist als Zijn aardse troon, en zichzelf verheffend als oppermachtig boven elke god die onder de mensen wordt genoemd (vs. 4). Het is duidelijk de meest pretentieuze en onbeschaamde tarding van God die men zich maar kan voorstellen; en toch met zo'n indrukwekkend machtsvertoon dat de massa's van hen die eens het licht van de openbaring genoten

(joods of christelijk) erdoor gevangen zullen worden genomen. Want alle macht van Satan, bevrijd van de terughoudendheid van Gods kant, zal daarin worden losgelaten. God zal diegenen die, nadat zij eens door de waarheid zijn aangespoord, een angstige en weloverwogen keuze voor de dwaling in de plaats daarvan hebben gemaakt, overgeven om een leugen te geloven.

Bij de eerste verklaring van zulk een ontstellend duivels spel als dit op handen is, zou men zeggen: Hier is iets dat nog nooit geweest is, iets dat geen argument nodig zou hebben om ons van zijn bestaan te overtuigen *als* het bestond, en dit is zeker wat het oordeel zou zijn na het grondigste en diepste onderzoek ervan in verband met alle verwante passages. Hier, moeten we zeggen, is zeker de grote *'Antichrist, die de Vader en de Zoon loochent'* (1 Joh. 2:22); de christelijke openbaring, aan de ene kant; en tegelijkertijd is hij aan de anderzijds *'de leugenaar, die loochent dat Jezus de Christus is,'* de Joodse vorm van ongelof. Het is op dit moment niet nodig om hier verder over door te gaan.

Deze door de duivel geïnspireerde macht lijkt beschermd te zijn tegen elke mogelijkheid om verkeerd begrepen te worden, door haar karakter, door haar duidelijke kenmerken, door de tijd van haar openbaring (vlak voor de verschijning van Christus, die een einde maakt aan de boze) en in haar resultaat, namelijk door het meevoeren van de massa van het ongelovige christendom, en in haar gegeven worden als een onmiskenbaar teken van de dag van de Heer. Zoals we weten, is het inderdaad opgevat als het pausdom; en dit was misschien het universele geloof van de Reformatoren; bij wie, natuurlijk, de kwade schaduw die onheilspellend over zoveel van

de belijdende Gemeente hing, hen niet verder liet kijken naar de volledige ontwikkeling van de Antichrist. Evenmin vergisten zij zich in het zien van dit soort kenmerken in iemand in wie het mysterie van de wetteloosheid zich zeker zo opvallend heeft geopenbaard. Als de apostel Johannes al in zijn tijd kon verklaren dat er '*vele antichristen*' waren, en daarin het karakter zag van het '*laatste uur*' (1 Joh. 2:18), hoe duidelijk kon men dan verwachten dat hier nu de vrucht was, veel meer ontwikkeld, en tenminste zijn volle rijpheid naderde. Claimde de paus geen werkelijk goddelijke eer? En zat hij niet in deze goddeloze aanstellerij van suprematie in de Gemeente, de ware tempel van God? Hoe kan men een duidelijker bewijs zoeken?

Maar hoe vanzelfsprekend de dwaling in hun tijd ook was, er is één overweging die op zichzelf ruim voldoende is om te voorkomen dat wij hen volgen. Als de antichrist zich al meer dan drie eeuwen geleden heeft geopenbaard, heeft de verklaring van de apostel al die tijd niet meer de betekenis die hij eraan hechtte, als een aanwijzing voor de nabijheid van de dag van de Heer. Nu is het wel zo, dat het voor de Thessalonicenzen, als we alleen hieraan moeten denken, nog steeds een voldoende bescherming zou zijn tegen een vergissing zoals hij vreesde dat zij zouden maken; voor hen zou de pauselijke antichrist nog ver weg zijn. Maar om dit als voldoende aan te nemen, zou betekenen dat de apostel alleen schreef voor de huidige behoeften, en niet genoeg wist om te geven wat in de toekomst tegen zo'n vergissing zou beschermen. We kunnen het daarom uit onze gedachten zetten.

Bovendien zegt dezelfde overweging dat de '*mens van de zonde*', zoals deze opvatting hem zou maken, geen opeenvolging van personen is, in plaats van de ene persoon, die de hele profetie eigenlijk

suggereert. Anders zou het teken onbeduidend zijn, of in ieder geval zou de betekenis ervan sterk verminderen. Ook kunnen wij ons niet voorstellen dat deze openlijke tarding van God, die in feite het lang naderende oordeel inluidt, nog generaties lang ongeschonden zou kunnen doorgaan. Het is het toppunt van belediging en verontwaardiging, nadat al Gods genade tevergeefs is betoond voor redding. Tevens zal dan, met uitzondering van een overblijfsel dat God voor Zichzelf bewaart, de wereld van het belijdende christendom de kandidaat en koning van de duivel achterna gaan. Het laatste conflict is begonnen, en de uitkomst kan niet lang in spanning blijven: de strijd is die van de grote dag van de Almachtige God.

Hoewel er vele mindere antichristen kunnen zijn, is de definitie van de antichrist die door de profetie wordt gegeven, volgens de apostel Johannes van dien aard dat hij geen verborgen, maar een openlijke vijand beschrijft. *‘Wie is de leugenaar,’* vraagt hij, *‘dan hij die loochent dat Jezus de Christus is? Deze is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent’* (1 Joh. 2:22). Er is dus geen enkele schijn van christendom, zelfs niet het minst orthodoxe. De paus ontkent niet, hij bevestigt, dat Jezus de Christus is. Hij heeft nooit gepretendeerd de Christus te zijn, maar alleen zijn plaatsvervanger. De antichrist is, volgens de volle betekenis van het woord, *‘iemand in de plaats van Christus’*, maar niet Zijn plaatsvervanger: hij is zelf de Christus en ontkent dat Jezus dat is. Hij ontkent dus de Vader en de Zoon, de christelijke openbaring in haar gehele omvang. Zo zit hij, in de gangbare opvatting hiervan, helemaal niet in de tempel van God; want in de Gemeente is hij niet, zelfs niet door belijdenis. Het pausdom kan om al deze redenen niet de *‘mens van de zonde’* zijn; de paus is slechts iemand die bepaalde

gelijksoortige kenmerken vertoont, en zo een voorbode is van de grote afvallige.

Dit brengt ons verder tot het besef wat het zitten in de tempel van God moet betekenen. Als de Gemeente van Christus noodzakelijkerwijs wordt uitgesloten, dan is er maar één andere tempel waaraan we kunnen denken; en dat is de tempel te Jeruzalem. Voorlopig bestaat die niet, en velen geloven nog steeds dat hij voorgoed voorbij is. Het is nutteloos hun de duidelijkste uitspraken van het Oude Testament te laten zien; want deze beschouwen zij als louter joodse symboliek, die naar de geest en niet naar de letter op de christelijke Gemeente moet worden toegepast. Maar zij kunnen er niet aan twifelen dat wanneer de Heer in Zijn profetie op de Olijfberg spreekt dat men *'de gruwel van de verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zal zien staan op de heilige plaats'* (Mt. 24:15), Hij spreekt over diezelfde tempel die toen voor Hem stond. De toen bestaande tempel werd natuurlijk verwoest door de Romeinen, en volgens de profetie van de Heer zelf. Maar de toepassing van Zijn woorden zoals gegeven in Mattheüs op iets dat voor of in die tijd gebeurde, betreffende de standaarden bijvoorbeeld, die werden geplaatst op de plaats van het reeds verlaten heiligdom, wordt volledig terzijde geschoven door het verband waarin Hij het plaatst.

Want de gruwel is het teken waarvoor Zijn discipelen moeten vluchten, en dan volgt een beproeving die zo groot is dat, als de dagen niet worden verkort, geen vlees zal worden gered. Onmiddellijk daarna worden zon en maan verduisterd, vallen de sterren uit de hemel en worden de krachten van de hemel geschokt; en *'dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen in de hemel; en dan zullen alle stammen*

van het land weeklagen en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken van de hemel met kracht en grote heerlijkheid (Mt. 24:30). De Heer spreekt dan van engelen die worden uitgezonden om Zijn uitverkorenen te verzamelen uit de vier windstreken, van het uitgaan van de wijze maagden (Zijn ware heiligen) om Hem te ontmoeten; van Zijn zitten op de troon, en de volken die voor Hem worden verzameld voor het oordeel, wanneer Hij scheidt tussen de schapen en de bokken, en de laatsten vertrekken naar het eeuwige vuur. Het is inderdaad met veel geweld dat deze dingen van elkaar kunnen worden gescheiden; terwijl het onmogelijk is dat ze allemaal hebben plaatsgevonden bij de verwoesting van Jeruzalem, nu meer dan 1800 jaar geleden. Zij vallen ongetwijfeld alle samen op het tijdstip waarop de heiligen van Thessaloniki uitzagen, en waarop wij na dit lange uitstel, opdat de lankmoedigheid van de Heer tot heil zou zijn, nog steeds uitzien. (Zie aantekeningen bij Mt. 24, 25.)

Maar zo zien we hoe er in de laatste dagen een herleving kan en zal zijn van Jeruzalem en de Joodse eredienst daar, die nu steeds gemakkelijker te voorzien is, met de toenemende Zionitische beweging, en de feitelijke toename van de Joden in het land, waarvan de Schrift ons verzekert dat het opnieuw het hunne zal zijn. Dat zij nog steeds teruggaan in ongelooft, maakt de tempelverering gemakkelijker te begrijpen. Het zou moeilijker zijn om het verband te zien tussen die discipelen en de Joodse eredienst in de dagen die worden overwogen (die de Heer toch duidelijk als de Zijnen beschouwt en die naar Zijn stem luisteren), als we niet de kennis hadden van de komst van onze Heer in de lucht, en onze bijeenvergadering tot Hem daar, die voorafgaat aan Zijn verschijning, waarvan de apostel in alle ernst wil dat we die niet verwarren met de dag van de Heer.

Als wij eenmaal de tijd zien die verstrijkt tussen onze bijeenvergadering bij Hem (waarmee het christendom, in de betekenis die wij er gewoonlijk aan hechten, op aarde eindigt) en Zijn verschijning bij ons, die de zegen voor Israël en de wereld in het algemeen met zich meebrengt, dan is het ons in grote lijnen duidelijk. De broeders van de Heer zijn teruggekeerd naar de kinderen van Israël (Micha 5:3). Zij bevinden zich in de positie van de discipelen toen de Heer nog bij hen was, en die nog enige tijd na de opstanding voortduurde, terwijl zij, Jezus als hun Messias erkennend, ‘dagelijks eensgezind in de tempel’ waren en ‘allen ijverig voor de wet’ (Hand. 2:46, 21:20). Van hen waren de apostelen ten tijde van de door ons genoemde profetie passende vertegenwoordigers.

Onder Israël dus, terug in hun eigen land, en gehoorzaam aan de stem van de Here, hun God, zoals aan hen bekend gemaakt door de wet van Mozes (Deut. 30:2-3), zal de duistere en verschrikkelijke figuur van de laatste antichrist opstaan. De uitwas van het Joodse ongeloof en de voltooide afvalligheid waarin het christendom zal eindigen. De profetieën van Daniël betreffende de gruwel van verwoesting en de moedwillige koning vergroten en bevestigen onze kennis van wat hier is; hetgeen het boek Openbaring voor ons aan beide zijden, het Joodse en het Christelijke, aanvult. Het beeld in Daniël (11:36-37) kan nauwelijks verkeerd zijn, van de koning die *‘zal handelen naar zijn eigen goeddunken, en zich zal verheffen en zich grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen zal spreken tegen de God der goden, en voorspoedig zal zijn totdat de gramschap is voltrokken.’* Hij zit hier in de tempel van God en laat zien dat hij God is. De eenvoudige plaatsing van deze profetieën naast elkaar bevrijdt ons van alle onzekerheid over de toepassing hier.

2.3 De verborgenheid van de wetteloosheid

De apostel had hun al verteld, niet enkele andere dingen die hen in staat zouden stellen deze te begrijpen (zoals velen menen,) maar juist deze dingen. De Thessalonicenzen waren het onderricht dat zij hadden ontvangen al vergeten: een indringende herinnering aan de noodzaak onzerzijds van dat geschreven Woord dat God in afwachting daarvan voor ons heeft voorzien. Hoe wordt het ons, in elk detail, om ervoor te zorgen dat we de exacte uitspraken van de Schrift hebben om onze zielen op te bouwen. Het achteloos citeren ervan uit het geheugen, dat zo vaak voor velen de echte woorden vervangt, is een zeer positief nadeel voor ons, door het gezag van de inspiratie te bekleden met de feilbare opvattingen van mensen. Voor exacte, betrouwbare herinneringen is het natuurlijk een eerste vereiste dat wij de tekst die wij erin opslaan nauwkeurig onderzoeken; opdat de volmaaktheid van onze herinneringen niet juist een waanbeeld volmaakt, dat bij elke herhaling ervan in onze geest alleen maar meer stempel krijgt.

Maar nu wisten zij wat de ontwikkeling van deze goddeloosheid tegenhield, zodat zij pas op de daarvoor bestemde tijd zou worden geopenbaard. Want hoewel de verborgenheid van de wetteloosheid al aan het werk was, was er Eén die het tegenhield, en dat zou doen, totdat Hij uit het midden zou zijn. Er is geen reden om te twifelen, hoewel Hij niet bij name genoemd wordt, wie deze kracht is die tegenhoudt. Het is duidelijk dat de apostel verwacht dat de Thessalonicenzen deze kennis hebben; en als het niet uit een ander onderricht dan dat van zijn brief komt, dan zouden ook wij daaruit

moeten kunnen opmaken wat zij moeten weten. En inderdaad lijkt er geen grote moeilijkheid, als we eenmaal het karakter van het kwaad hebben herkend, om de macht te herkennen die het tegenhoudt.

De *'verborgenheid van de wetteloosheid'* (vs. 7) is niet alleen het feit dat het bestaat: het bestaat al sinds het bestaan van de wereld. De mens die zijn eigen wil doet, is helaas te gewoon om enige verwondering te wekken; het wonder is wanneer de genade van God hem verlost van deze waanzin en ellende van zijn gevallen natuur. De *'verborgenheid van de wetteloosheid'* houdt als zodanig op in zijn manifestatie. De speciale vorm van het mysterie wordt dan onthuld in een openlijke oppositie tegen God en zijn Christus, die zich ontwikkelt vanuit de boezem van het christendom zelf; het oprichten van een valse god en een valse Christus, om de wereld haar langverwachte vrijheid te geven van de goddelijke dwang, en haar geroemde vooruitgang tot volmaaktheid te brengen, die zij onder het christendom onmogelijk heeft kunnen bereiken.

In feite wordt het falen van het christendom al verkondigd; en er zijn al beginnende pogingen om een vervangingsmiddel te verschaffen, dat zelfs niet altijd met een christelijk sausje is bedekt. Het zal ook opvallen hoezeer deze aanspraak maken op het bovennatuurlijke, of wat als zodanig wordt beschouwd, en leven in het grensgebied van het ongeziene en 'occulte'. De zucht naar kennis, die een geloof dat te veel is gegeven om goedgelovig te zijn, tot zicht wil maken, vindt hier brede terreinen die, omdat ze buiten de Schrift vallen, niet kunnen uitnodigen tot goedgelovigheid! De verworvenheden van de wetenschap zijn voortdurend ten koste gegaan van het wonderbaarlijke; en haar wonderen onthullen haar als de meest

praktische vriend van de mens. Wat kan de nieuwe eeuw niet toevoegen aan haar veroveringen? Terwijl de Schrift er voortdurend voor verbleekt, of de mensen fronsend aankijkt met een vaak herhaald verhaal van een voortdurend uitgesteld oordeel.

Wat verhindert het uitbreken van deze geest van wetteloosheid, die zich inderdaad meer en meer uit in elke sfeer vandaag de dag? Het is niets, en kan niets anders zijn dan de sterke hand van God die hem onderdrukt, welke middelen of instrumenten Hij ook gebruikt. Maar de profetie voor ons spreekt over Eén die in het midden is; totdat Hij uit het midden is, zal er een beteugeling zijn van het kwaad. Zo iemand is niet moeilijk te herkennen; nee, het zou moeilijk zijn Hem niet te herkennen die hier is om de belangen van de afwezige Christus te handhaven, en hier in die Gemeente die dus het Huis en de Tempel van God is. Wanneer de Gemeente wordt weggenomen om bij haar Heer te zijn, dan zal Hij ook uit het midden zijn; de Pinksterbedeling, die begon met Zijn nederdaling uit de hemel, zal ten einde zijn met Zijn terugkeer daarin.

En dit verenigt zich met wat we eerder hadden, om ons te verzekeren dat, nu het christendom voorbij is, de enige tempel van God op aarde zal zijn, hoe vreemd het velen nu ook mag lijken, de oude tempel te Jeruzalem, zo lang verlaten, maar waar Hij Zich nog zal vertonen in meer dan al Zijn heerlijkheid van weleer. De tijd van de antichrist zal natuurlijk nog niet de tijd zijn waarin die heerlijkheid zal terugkeren; maar zij zal terugkeren; en dezelfde profeet die het vertrek ervan zag, heeft de terugkeer ervan gezien en beschreven, om niet meer te vertrekken (Ezech. 1 5): een profetie die nog nooit is vervuld, maar die, omdat God waarachtig is, daarom in de toekomst moet liggen,

nu zeker nabij. Zolang wij dit niet zien, zal wat de apostel hier zegt, door ons zeker verkeerd worden uitgelegd, zoals het door zovelen is gedaan. Laten we dit eens zien, en Daniël, Mattheüs, Openbaring verenigen zich met Thessalonicenzen in één heldere, begrijpelijke aankondiging, die hoeveel anders duidelijk maakt over de komende dagen.

De Gemeente moet vertrekken voordat de wetteloze geopenbaard kan worden; het licht dat nog in de wereld is, moet wijken en duisternis moet de aarde bedekken, ja, grove duisternis de volkeren; en dan *'zal de Here opstaan over' Israël, 'en Zijn heerlijkheid zal op' haar gezien worden.*

Wanneer die heerlijkheid verrijst, zal haar eerste daad zijn het neerslaan van de machten van de aarde, toen verenigd tegen Hem die hen maakte. Israël wordt zo bevrijd van de hand van haar vervolgers en van de mens van de zonde, met zijn vaandel van afweer op de plaats van zijn troon. De woorden van de apostel hier zijn slechts de toepassing van de woorden van de profeet (Jes. 11:1 5): *'Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond, en met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden.'* Ook in Openbaring (Openb. 19:15): *'Uit Zijn mond komt een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de naties slaat. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren staf.'* Het is zeker een uiterste van spiritualistische misinterpretatie die hier alleen de vernietiging van dwaling door het gepredikte evangelie kan zien!

De tijd van de manifestatie van Zijn aanwezigheid zal de tijd zijn van het oordeel over Zijn verworpen evangelie; en de mens van de zonde en zijn volgelingen zullen niet bekeerd, maar gedood worden. De verlossing die wordt volbracht wanneer Hij *'de wijnpersbak van*

de wijn van de grimmigheid van de toorn van God de Almachtige betreedt, zal geen verlossing door opoffering zijn, waarbij Hijzelf de toorn draagt, zoals zovelen hebben gedaan, maar de verlossing van Zijn volk door macht uit de handen van hun vijanden. De ijzeren staf is inderdaad nog steeds de herdersstaf, maar hij wordt gebruikt ter verdediging van de kudde; en zo zegt de Heer over Zijn heiligen, als met Hem verbonden in die tijd: *‘En wie overwint, en Mijn werken tot het einde toe bewaart, die zal Ik macht geven over de volken; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf; als pottenbakkersvaten worden zij verbrijzeld, zoals ook Ik [die macht] van Mijn Vader heb ontvangen’* (Openb. 2:26 27; Ps. 2:8 9). Zo alleen zal de wereld onder de heerschappij van de heiligen komen.

2.4 Kracht, tekenen en wonderen van de leugen

De apostel gaat verder met aan te tonen waarover de Heer spreekt als *‘het uur van de verzoeking, die over het gehele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen’* (Openb. 3:10). De wetenschappelijke ongelovigheid verkondigt nu met een grijns dat we nooit een wonder zien, en Hume’s argument tegen alle bewijzen daarvoor is de tegenspraak met de universele ervaring. Maar het is weldra een kwestie van uitgebreide ervaring dat er wonderen bestaan; alleen in een zeer tegengesteld belang aan dat van het christendom. Deze dingen tonen zich zelfs nu nog op een min of meer aarzelende en twijfelachtige manier; zij moeten nog alle terughoudendheid van zich afwerpen en het geloof van de wereld uitdagen. *‘Krachten en tekenen en wonderen’* (vs. 9) is de drievoudige aanduiding van

wonderen in de Schrift: *'wonderen'*, die aandacht en bewondering opwekken; *'tekenen'*, of tijdingen die betekenis en leer hebben; *'krachten'*, die klaarblijkelijk boven de mens uitgaan.

Deze hebben in het verleden getuigd van de waarheid; ze zijn nooit bewezen, los van de waarheid zelf waarmee zij verbonden waren. Dit is de fout van zovelen in alle tijden, dat een echt wonder; iets dat met recht als al deze kan worden aangeduid; een absolute garantie is van de boodschap die het brengt. Zo staan zij te allen tijde klaar om te volgen wat aldus wordt ondersteund. Maar als er hemelse wezens zijn, *'engelen die uitblinken in kracht,'* dan is het duidelijk dat zij, als dat toegestaan is, en als zij kwaad genoeg zijn om het te proberen, ons te allen tijde kunnen leiden naar hun gedachten. Nu is dat precies wat God heeft verklaard dat Hij zal toestaan, als de tijd daar is. Wanneer de mensen hebben laten zien dat zij de waarheid niet langer verlangen, en de geduldige lankmoedigheid van God uiteindelijk geen rechtvaardiging meer heeft, dan zal voor de belijdende christelijke wereld datgene zijn geschied wat wij in de geschiedenis van de individuen herkennen. God zal opnieuw zeggen: *'Efraïm is verknocht aan de afgoden; laat hem met rust' (Hos. 4:17)!* En dan zal iemand opstaan *'wiens komst is naar de werking van de satan is met allerlei kracht en tekenen en wonderen van de leugen,'* niet langer in het belang van de waarheid, maar van een leugen, *'en met allerlei bedrog van de ongerechtigheid voor hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen om behouden te worden'* (vs. 10).

Het zou even gevaarlijk als dwaas zijn om te beweren dat dit uit het verleden komt en niet uit de toekomst; dat het vervuld is in

het Romanisme, of op een soortgelijke manier. Heeft de macht van Rome, wat zijn pretentie van fabelachtig wonder ook moge zijn, zich op deze wijze getoond? Ongetwijfeld is er altijd een klasse die bereid is zich op deze manier te laten misleiden, zoals we zien in de snelle vooruitgang van zulke doorzichtige absurditeiten als, bijvoorbeeld, ‘Christian Science’; maar in dit alles is er slechts de zwakke anticipatie van een misleiding die nog de massa’s van ongelovige belijdenissen zal wegvoeren. De aartsverleider bevindt zich niet in het Vaticaan, noch elders op dit moment: hij zal te zijner tijd geopenbaard worden. En toch kunnen wij de voorboden van deze geweldige ongerechtigheid waarnemen, en beseffen dat zijn weg wordt voorbereid in vele gebeurtenissen en bewegingen die onder onze ogen plaatsvinden.

2.5 Oordeel van degenen niet de waarheid niet geloofden

De apostel sluit hier af met de verzekering van een heilig, goddelijk bestuur dat in dit alles werkzaam is; de ergste vorm van kwaad zal (terwijl het op zichzelf niet minder slecht blijft) het uitdelen van een rechtvaardige vergelding aan de verwerpers van de waarheid worden. Juist de motieven die de mensen ertoe brengen Christus te verwerpen, leiden hen noodzakelijkerwijs tot het ontvangen van de Antichrist. *‘Ik ben gekomen in de naam van Mijn Vader en u neemt Mij niet aan; als een ander komt in zijn eigen naam, die zult u aannemen’* (Joh. 5:43) Dat wat naar hun eigen smaak is, mogen ze eindelijk hebben; en we hoeven er niet aan te twijfelen dat het zich zal

presenteren met een overvloed aan pretentieuze claims, en versierd met alle aannemende titels van vrijheid, gelijkheid en broederschap, die hun macht om de massa's te misleiden al hebben bewezen, en in de naam waarvan, ongeveer een eeuw geleden, het bloed van massa's rijkelijk vloeide in de straten, tot het uitzinnige genot van de toeschouwers. Wat geweest is, is wat geweest zal zijn alleen met toename van kwaadaardigheid in een ongeneeslijk kwaad, waarvoor niet eens meer een lapmiddel bestaat. Het licht zal verdwenen zijn dat de ondeugd nog langer kan doen schamen, en van de beteugeling van alles behalve de begeerten van hen die even verdorven zijn als zijzelf, zullen de mensen eindelijk vrij zijn. De aarde heeft dit schouwspel nog te danken aan de geduldige hemelen; en het zal worden gegeven: de zonde zal zijn eigen vreselijke getuige tegen zichzelf mogen zijn, een getuige waarvoor de eeuwigheid zal huiveren.

Laten wij ook oppassen, christenen als wij zijn, hoe wij omgaan met de waarheid die God ons heeft toevertrouwd. Ook hier geldt zeker de regel, dat elk stukje waarheid dat wij verwerpen, ons overgeeft aan de dwaling; en op de munt waarvoor wij de waarheid verkopen, staat altijd, hoe flauw ook, het beeld van de antichrist. Wat zijn wij schatplichtig aan de goddelijke genade! Mogen wij in het besef van onze behoefte daaraan worden gehouden, in de heilzame nederigheid die ons altijd het meest zal doen vrezen voor onze eigen wil. Helaas, *'wij hadden ons ieder naar zijn eigen weg gekeerd'* maar laat het ons nu volstaan: *'De HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen'* (Jes. 53:6)

Deel 3 - Afscheiding tot God de manifestatie van de heilige

2 Thessalonicenzen 2:13-3:18

De leer van de brief eindigt hier; en de apostel sluit, op zijn vaste wijze, af met vermaning. De zonde, de wereld, de macht van de vijand, zullen zich nog openbaren in een afschuwelijke eenheid die een les voor alle tijden zal zijn. De beginselen zijn allemaal rondom ons aan het werk, hoewel de beperking van Gods hand op hun werking ligt. De heilige is daarom een van de wereld gescheiden met veel meer dan alleen een uiterlijke scheiding: hij is in zijn eigen natuur apart gezet voor God, in wiens dienst hij vrijheid vindt in de gemeenschap met wie zijn diepst mogelijke verrukking is. Zoals de Heer in alle opzichten kon zeggen, zo kan de gelovige, voor zover het zijn nieuwe natuur betreft zeggen: *'De overste van de wereld komt en heeft in Mij helemaal niets'* (Joh. 14:30). Maar juist daarom is hij zich ervan bewust dat er nog steeds een wereld in hem is die hem wil verbinden met, en opeisen voor, die buitenwereld waarvan God hem heeft gescheiden.

En daarom is zelf-oordeel voor hem een voortdurende noodzaak. Hij heeft een zelf waarvan hij, door genade, kan zeggen dat hij het niet is. Hij is ervan verlost en moet toch in de kracht van zijn verlossing

blijven. Hij wordt ten aanzien van goed en kwaad geoefend op een wijze die geen ander wezen kent; pijnlijk en toch zeer gezond. Hij komt inderdaad in aanmerking voor gezelschap met Hem, die voor hem de gruwel van de zonde heeft gevoeld, niet *in* Hem, maar *op* Hem. Er zijn overvloedige voorzieningen voor hem getroffen, opdat hij kan groeien in gemeenschap met zijn Heer. Voor hem is de hele geschiedenis van het verleden zoals God die leest uitgeschreven, in wat in de goddelijke wijsheid typen en gelijkenissen van het heden worden; terwijl hij op een plaats wordt gezet die hem boven de hele sfeer van verleidelijk eigenbelang uittilt naar dat nieuwe scheppingstafereel waar Christus alles en in alles is, en in wiens licht hij licht vindt. Door in Christus te blijven, in de vreugde van wat Hij is, en zo al het Zijne te vinden, wordt de kracht en dus de manifestatie van de heilige gevonden.

3.1 Oproep om vast te staan

Wat heeft ons gered van de vreselijke tirannie van het kwaad in een wereld waarvan de zelfgekozen prins Satan is en niet Christus? Van het eerste tot het laatste is de redding het werk van de goddelijke liefde, die ons vanaf het begin tot zaligheid heeft uitverkoren door heiliging van de Geest en geloof in de waarheid. Uit het hele gebied van de valsheid heeft de soevereiniteit van de waarheid ons gered, en de weg vrijgemaakt voor zichzelf door de heerlijke en versterkende blijde tijding van de genade die in Christus is, en die ons leidt op een weg die verlicht wordt door de wenkende heerlijkheid. De eerste vermaning is dan ook om vast te staan en de inzetten die ze geleerd

hebben vast te houden (vs. 15). Er waren al tegenstanders, zoals uit de brief zelf blijkt; en zij hebben een kracht nodig die hun eigen kracht te boven gaat, die hij de God die zij zo goed kenden en die in zo'n tedere relatie tot hen stond, bidt om overvloedig te bedienen.

3.2 Oproep tot gebed voor hem

Hij heeft ook zelf hun gebeden nodig (hst. 3:1), belast als hij is met het evangelie, waarvan zij zelf de kracht hadden bewezen, opdat het in velen als henzelf zou kunnen werken en verheerlijkt worden, ondanks de tegenstand van onredelijke en slechte mensen, in wie het ware verstand tot het geloof zou hebben geleid dat zij niet hadden. Voor hen en voor zichzelf kan hij steunen op de trouw van de Heer; hij verlangt dat de Heer zelf hun harten leidt in de liefde van God, en in dat geduld van Christus dat toch onvermoeibaar doorgaat voor de volbrenging van het heil van de mensen.

3.3 Oproep tot het terechtwijzen van hen die ongeregeld wandelen

Hier stelde de genade niet een gemakkelijke tolerantie van het kwaad voor, maar een afscheiding van het kwaad (vs. 6); niet de afsnijding van de overtreder van de vergadering in het algemeen, een strengheid van handelen die nog niet vereist was door de ernst van de zaak, maar de mindere berisping van persoonlijke vermijding.

Het zou de vernietiging en niet de handhaving van de discipline zijn, als zij verder ging dan het beoogde doel, dat in de eerste plaats herstel was, waar mogelijk, en niet afsnijding. Ongetwijfeld zijn er gevallen waarin de zonde van zodanige aard is dat zij alle huidige vertrouwen vernietigt, en dan is er geen andere weg dan afsnijden. In het onderhavige geval is er een gebrek aan zelfoordeel, een geest van genotzucht en geestelijke verwaandheid, die op zichzelf schrijnend is en kan worden gevolgd door een openlijke val; maar nog niet zonder hoop op herstel.

Hier was dus een oproep tot vermaning, een getuigenis aan het geweten, waarin natuurlijk ieder die zich goed voelt zich zou kunnen vinden, maar toch individueel. In het algemeen opgevolgd, zou het veel doen om de mogelijkheid van voortzetting van een kwaad te voorkomen, waarvan de stromen die het voedden buiten zichzelf moesten worden gevonden. Dwaze praters worden in stand gehouden door de dwaasheid van de toehoorders; en brood dat zonder kosten wordt gegeten, moet degenen vinden die bereid zijn de kosten te betalen. Hier zou een valse vrijgevigheid veel meer kwaad kunnen doen dan degenen die zich eraan overgeven. Hoe weinig wordt er gedacht aan de verschillende manieren waarop wij 'deelgenoten van andermans zonden' kunnen worden! Hoe voorzichtig was de apostel, terwijl hij zo'n aanspraak had die weinigen konden maken, en niemand misschien kon weigeren, toch liever, omwille van het voorbeeld, om er niet naar te handelen, dan anderen op deze manier het minst mogelijke excuus te verschaffen. Zelfopofferende liefde had het gedrag gekenmerkt van iemand die niet hun, maar zichzelf zocht. En de regel voor deze wanordelijken was dat zij zich moesten

houden aan de algemene wet van het bestaan van de mens, dat als zij niet werkten zij niet moesten eten.

Aan de andere kant moest er voor worden gezorgd dat er geen hardheid of onbroederlijk gedrag zou zijn, waardoor het effect van de tucht weer teniet zou worden gedaan. Niet hardheid of wettigheid zou het beoogde doel kunnen bereiken, maar alleen liefde; de zekerheid daarvan zou de overtreder in zijn greep houden; tekenen, terwijl de vermaning gehoor zou vinden. Alleen aan andermans voeten kan men ze wassen.

De apostel sluit zijn brief, zoals gewoonlijk, af met groet. Hij bidt dat zij voortdurend in vrede mogen blijven; zo waar als de ordening van de Heer van de vrede het kan maken. Vrede is datgene waarnaar al Zijn wegen altijd neigen, en wat het uiteindelijke resultaat van alles zal zijn. De schepping, in volledige onderwerping aan Hemzelf gebracht, zal in al haar delen en relaties de harmonie van haar complexe en heerlijke eenheid manifesteren. Naar deze vrede neigt daarom ook noodzakelijk elke stap die werkelijk met God wordt gezet. En wie met God wandelt, ondervindt steeds dat, zoals Zijn wegen heiligheid zijn, zo zijn, ondanks welke tegenstand ook, al Zijn wegen vrede; de aanwezigheid van de Heer bij Zijn volk moet dit noodzakelijkerwijs verzekeren.

Om hen te behoeden voor dergelijke opleggingen, waar hij in hun geval tenminste bang voor was, zegt hij hun dat zijn groet, in zijn eigen handschrift, het teken zou zijn van een echte mededeling van hemzelf. De genade van onze Heer Jezus Christus was, zoals we altijd zien, het innerlijke teken.

Bron:

3-2a 2 Thessalonians. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible33.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor